DE VLIEGERMOLEN

Pop-gala

Het Pop-gala dat door de VARA en meerdere muziek-coryfeeën werd georganiseerd vond plaats in Sporthal De Vliegermolen te Voorburg op 9 en 10 maart 1973.

Wil Bentvelzen, die als ordedienst medewerker in dienst van Willem Bosman aanwezig was bij dit gala vertelt:
"Verschillende personen waren belast met de organisatie van dit gala zoals Harry Knipschild, die producent was en op de Spinozalaan te Voorburg woonde. Willem Bosman die destijds manager was van The Sandy Coast, was verantwoordelijk voor de organisatie in de zaal. Egbert van Hees was de regisseur die belast was met de televisieopname.
Het Pop-gala bevatte een scala aan artiesten waaronder Caz Lux, Living Blues en Super Sister die de Nederlandse bands vertegenwoordigden. Daarnaast waren er behoorlijk wat klapstukken die dit Gala opluisterden. Ry Cooder, Slade, Rod Steward en The Faces, waar Ron Wood toen nog deel vanuit maakte. Verder The Eagles, JJ Cale, Rory Callagher, en Chi Coltrane. Collin Blunstone trad eveneens op, zo ook Rod Argent die na de breuk met Collin en The Zombies zijn eigen band had geformeerd.
Als klapstuk aan het einde van dit gala trad the Who op.
Het muziekspektakel werd uitgevoerd op twee podia die aan weerszijde van de hal waren opgesteld. Roxy Music zou eveneens optreden ware het niet dat Brian Ferry zich afmeldde met een keelaandoening. Ringo Star was gevraagd het gala te presenteren maar vroeg op het laatste moment net zoveel gage als de duurste act (The Who). De organisatie had hier echter geen geld meer voor en heeft toen Willem van Kooten, alias Joost den Draaier, gevraagd of hij de presentatie voor zijn rekening wilde nemen. Op de vraag waarom Stevie Wonder niet is gekomen, kan niemand een antwoord geven.

Uiteindelijk is het hele Pop-gala op televisie uitgezonden op 16 maart 1973. Het is spijtig dat het gehele gala van de banden is gewist.

Voorburgpops

RAINBOW TRAIN

Jaar: 1975
Bezetting: (bij oprichting)

Hans Vermeulen ▸ zang, gitaar, orgel, piano
Jan Vermeulen ▸ bas • **Anita Meyer** ▸ zang
Shell Schellekens ▸ drums • **Eric Tagg** ▸ zang, orgel, piano
Okkie Huysdens ▸ zang, orgel, piano

Overige muzikanten:

Jan Rietman ▸ piano • **Dianne Marchal** ▸ zang
Jody Pijper ▸ zang • **Martha Pendleton** ▸ zang
Patricia Paay ▸ zang • **Yvonne Keely** ▸ zang
Hans Hollestelle ▸ gitaar • **Ton op 't Hof** ▸ drums
Hans Meydam ▸ zang, saxofoon, orgel, piano

Na het ontbinden van Sandy Coast in 1974 schreef Hans Vermeulen liedjes en produceerde hij voor onder anderen Margriet Eshuys en Anita Meyer. Hans speelde af en toe in zijn stamkroeg 'De Barbaars' in Voorburg en werkte met een zanggroepje met Patricia en Yvonne Paay en Anita Meyer.

Hij herkende het zangtalent van Anita en maakte met haar de plaat 'The Alternative Way' die een nummer één notering behaalde in de Veronica Top 40.

Hans vertelt: *"Weet je hoe Rainbow Train is ontstaan? Nadat in 1974 ons eerste stamcafé in de Voorburgse Kerkstraat 'De Twee Sneetjes' was opgeheven, schoven we vijftig meter op naar café 'De Barbaars . Op de jazzavonden die er werden gehouden, kwamen zo weinig bezoekers, dat de eigenaar overwoog om er helemaal mee te stoppen. We hebben toen aangeboden om daar elke dinsdagavond te gaan spelen en dat werd zo'n succes dat de zaak binnen korte tijd weer stampvol was. We kregen gratis drank, maar verdienden verder niets. Voor deze gelegenheid hadden we een band samengesteld die bestond uit mijn broer Jan Vermeulen op bas, Shell Schellekens op drums, Eric Tagg zang en keyboard, Okkie Huysdens zang en keyboard en ikzelf als gitarist, toetsenist en zanger. We hadden een interessant dameskoor dat bestond uit Dianne Marchal, Anita Meyer en de zusjes Paay. Andere bandleden in de loop der tijd waren Martha Pendleton, Jan Rietman en Jody Pijper die Anita opvolgde.*
Inspiratie voor mijn liedjes kwam uit de dagelijkse gebeurtenissen in en rond onze band zoals duidelijk te horen is in het liedje 'Here's To The Business'.

Voor zijn werk met Anita Meyer kreeg Hans Vermeulen in 1977 een Edison.

Uiteindelijk is na het vertrek van de zangeressen de naam Rainbow Train ingekort tot Train. In 1979 is de band uit elkaar gegaan. en vervolgde een ieder zijn/haar eigen weg.

Anekdote

Een grappige anekdote is de volgende We maakten een tour langs diverse Nederlandse legerbases in West-Duitsland en hadden voor die gelegenheid een paar leuke danseressen ingehuurd die enkele jaren later meer bekendheid kregen onder de naam Dolly Dots. Deze dames moesten behalve energiek dansen ook de aandacht van de tot het kookpunt oververhitte militairen een beetje afleiden van onze eigen zangeresjes. Onze meisjes werden namelijk erg nerveus van het uitnodigende en als zeer dwingend ervaren geroep om 'euken, 'euken!

Kortom, met deze buslading artiesten en in aanwezigheid van de Welzijnsofficier majoor Hellebaard die de tour had georganiseerd, moesten we de grens over naar Duitsland. Terwijl hij gezellig zat te klaverjassen met de producer van de show en zijn uniformjas aan een haakje had gehangen, naderden we de strenge Duitse grenscontrole. De spanning steeg bij enkele collega musici en we zagen steeds vaker een burgerhand in de militaire jas van de majoor verdwijnen. Na het passeren van de grens glipten die handen om beurten weer onopvallend in de groene jaszak om de eigen wietvoorraden weer naar boven te halen en "sicher zu stellen".

Voorburgse Muziek Historie

GRUPPO SPORTIVO

Jaar: 1975
Oorspronkelijke bezetting:

Hans Vandenburg › gitaar en zang
Meike Touw, Josée van Iersel › achtergrondzang
Peter Calicher › orgel
Max Mollinger › drums
Eric Wehrmeijer › basgitaar

John van Vueren › manager

Overige muzikanten:

Wil Kluwers › basgitaar
Leo Unger › basgitaar
Lies Schilp › achtergrondzang
Enna Mahieu › achtergrondzang

" Er waren ook zangeressen bij en een van die zangeressen was Saskia Hamel, de vriendin van Hans Vandenburg"

Hoe Gruppo Sportivo ontstond.....

Midden jaren 70 speelde Eric Wehrmeijer na Poision Oak met Max Mollinger als drummer in een bandje dat Marian Carter heette.
Deze band ging uiteindelijk uit elkaar en daarna speelden Max en Eric een tijd samen met toetsenist Peter Calicher uit Zoetermeer in het Groene Huisje als driemanschap (later Gruppo Sportivo), op zoek naar een vierde bandlid. De drie mannen raakten daardoor met een breed repertoire erg goed op elkaar ingespeeld. Kandidaten voor de functie van vierde bandlid (waaronder Nico Christiansen) zijn in die tijd meermalen de revue gepasseerd. Dan werd er met zo'n muzikant gespeeld en als het klikte was het de bedoeling dat die persoon tot de band toe kon treden.
Zij kwamen daardoor in begin 1976 in contact met Martin van Wijk die in een bekende Nederlandse Glitterband Lemming speelde. Daar ging het redelijk aardig mee. Martin kwam uit Australië en was een goede sologitarist. Dat groepje kreeg op een gegeven moment een opdracht van de stichting Burgerschapskunde om een Nederlandstalige single op te nemen in een studio te Nederhorst ten Berg (in de buurt van Loosdrecht en Abcoude). Dat moest in een dag gebeuren.
Overdag was het instrumentale gedeelte gedaan en zij zouden 's avonds het nummer inzingen. Er waren ook zangeressen bij en een van die zangeressen was Saskia Hamel, de vriendin van Hans Vandenburg.
Op de weg terug van de opnamen gaf Eric Wehrmeijer Saskia een lift en daar vertelde zij over haar vriend, die in de Leo Unger band speelde, waar hij het helemaal niet naar zijn zin had. Hans was creatief en schreef eigen stukken maar kon deze niet in de Leo Unger band tot uitvoer brengen. Eric suggereerde dat Hans misschien eens langs zou willen komen als de band oefende in het Groene Huisje. Hans kwam en het klikte meteen. Zo is Gruppo Sportivo ontstaan.

popscene60-70

Hoe en waarom ben je van gitaar overgestapt naar basgitaar?

Eric Wehrmeijer: *"Dat was nog in de Voorburgse tijd want tijdens het spelen in Poison Oak speelde ik al basgitaar. In 1970 speelde ik nog gitaar maar daar raakte ik op uitgekeken.. Ik was al enige tijd onder de indruk van de basgitaar wat ik een veel mooier instrument vond omdat deze een veel interessantere rol in het geheel speelde waarmee ritme en harmonie aan elkaar verbonden kon worden. Na 1970 ben ik overgestapt. Ik ging niet de basgitaar van mijn broer gebruiken die ik weleens bespeelde, maar heb toen een Danelectro Longhorn gekocht. De Golden Earring Rinus Gerritse speelde o.a. met zo'n bas. Daarna ben ik altijd basgitaar blijven spelen. Een ander element dat mij versterkt heeft in het basgitaar spelen, was dat op een gegeven moment mijn broer Godfried (basgitarist van Chou-Chou/Levy Joe) naar het buitenland ging en mij zijn complete basuitrusting gaf (dat is nog eens broederliefde) waaronder een Vox AC50. Daardoor kon ik mij verder en beter ontwikkelen op basgitaar gebied. Later heb ik daar nog een AC100 Box bij gekocht.*

OPMERKING:
(onderstaande teksten zijn ontleend aan Bindervoet & Henkes presenteren Hans Vandenburg en het Geheim van het Succes)

De Gruppoleden speelden allemaal in verschillende groepjes, in elk geval waren ze allemaal constant met muziek bezig. En op een gegeven moment zijn ze elkaar tegengekomen en dat ging vanaf het allereerste moment toch wel heel goed.

Met Meike speelde Hans in Hobbyhorse en Josée zat bij Orkater. Twee zangeressen was geen echte bewuste keuze. Ze zijn erbij gehaald, omdat de jongens niet goed genoeg konden zingen. Gruppo was vanaf het begin een experimenteel bandje. De band lijkt soms ook een soort theater met teksten van Hans, Josée is de vamp, Meike de feministe, Peter is de held en Hans als sulletje daartussen. Gruppo lijkt de eerste band met de achtergrondzangeressen, "de Grupettes" op de voorgrond en de leader erachter.
De eerste optredens vonden plaats in het Kijkhuis.

De band lijkt soms ook een soort theater met teksten van Hans, Josée is de vamp, Meike de feministe, Peter is de held en Hans als sulletje daartussen.

Ontleend aan Wikipedia:
Zij spelen popsongs met veel aandacht voor relativering van personen en situaties, humor, muziekcitaten en slapstick in de performance; vaak gingen de songs over een antiheld.

voorburgpopscene60.nl

Hans Vandenburg vertelt verder: *"Op een gegeven moment waren we aan het repeteren in een ruimte die Het Groene Huisje werd genoemd. Daar zagen we een affiche hangen van een Italiaanse tegelhandel, die een Italiaanse sportploeg sponsorde. Gruppo Sportivo stond erop. We waren op zoek naar een naam en om al dat verder gezeur en geëtter te voorkomen besloten we om die naam verder maar te gaan gebruiken. Anders blijf je aan de gang met honderden namen. Lijkt me toch een vervelend idee. Hij was in elk geval origineel en vreemd genoeg, en, heel belangrijk, niet Engels."*

Wapenfeiten:
De doorbraak in Engeland (radio-optreden John Peel Sessions en tv Old Grey Whistle Test, de Marquee in London festival in Reading), Zwitserland, Italië, Duitsland (RockPalast) , Spanje, Zweden, Finland, Vlaanderen (Bilzen), Wallonie.
8 optredens per week en zij verschijnen ook in Vara's lijn 3, Toppop, Pop Parade, en Rotterdam New Pop.
28 september '78: Edison voor het album "10 Mistakes."

Voorval:
Bijna wordt de roem hen fataal. Na een optreden In Hamburg worden ze in een klein privé vliegtuigje, type vliegend Volkswagenbusje, teruggevlogen om op tijd te zijn voor een volgend optreden.
Boven Nederland komt het toestelletje in een ondoordringbaar dikke

mistsoep terecht. Bovendien ligt er een dikke ijslaag op de landingsbaan van Zestienhoven.
Op aanwijzingen van de verkeerstoren probeert de piloot "blind" te landen, maar dat mislukt. De piloot daalt, vlak voor hij moet landen zegt hij: "Shit, hier is het niet," en trekt weer op. "Laten we het dan maar over Gouda proberen."

De band denkt dat hun laatste uur heeft geslagen. Peter: *"We gaven elkaar een hand. Bedankt voor de fijne samenwerking. Dat was het dan."*

Max: *"Even dreigde het een echt rock-'n-rollverhaal te worden, maar helaas, het liep goed af. Het had het vliegtuigongeluk uit de Nederlandse popmuziek kunnen worden, met Hans in de rol van Buddy Holly. Weer niet gelukt!"*

Aardig om te weten:
Hans, hoe zag je vader eruit? *"Klein, haar met Brylcream achterover, rood hoofd."*
Wat deed ie voor de kost? *"Hij was opticien. Geen eigen baas. Hij werkte bij de firma Van der Kleij, een bekende Voorburgse brillenman. Mijn vader was de trotse bezitter van een oud teakhouten radiomeubel en een VW-kever inclusief ruiten pet en lederen handschoenen. Kenteken PS-78-32."*

Een wijze uitspraak van Hans is: *"Het grootste geheim van het succes is dat je het ook weer kwijt kunt raken."*

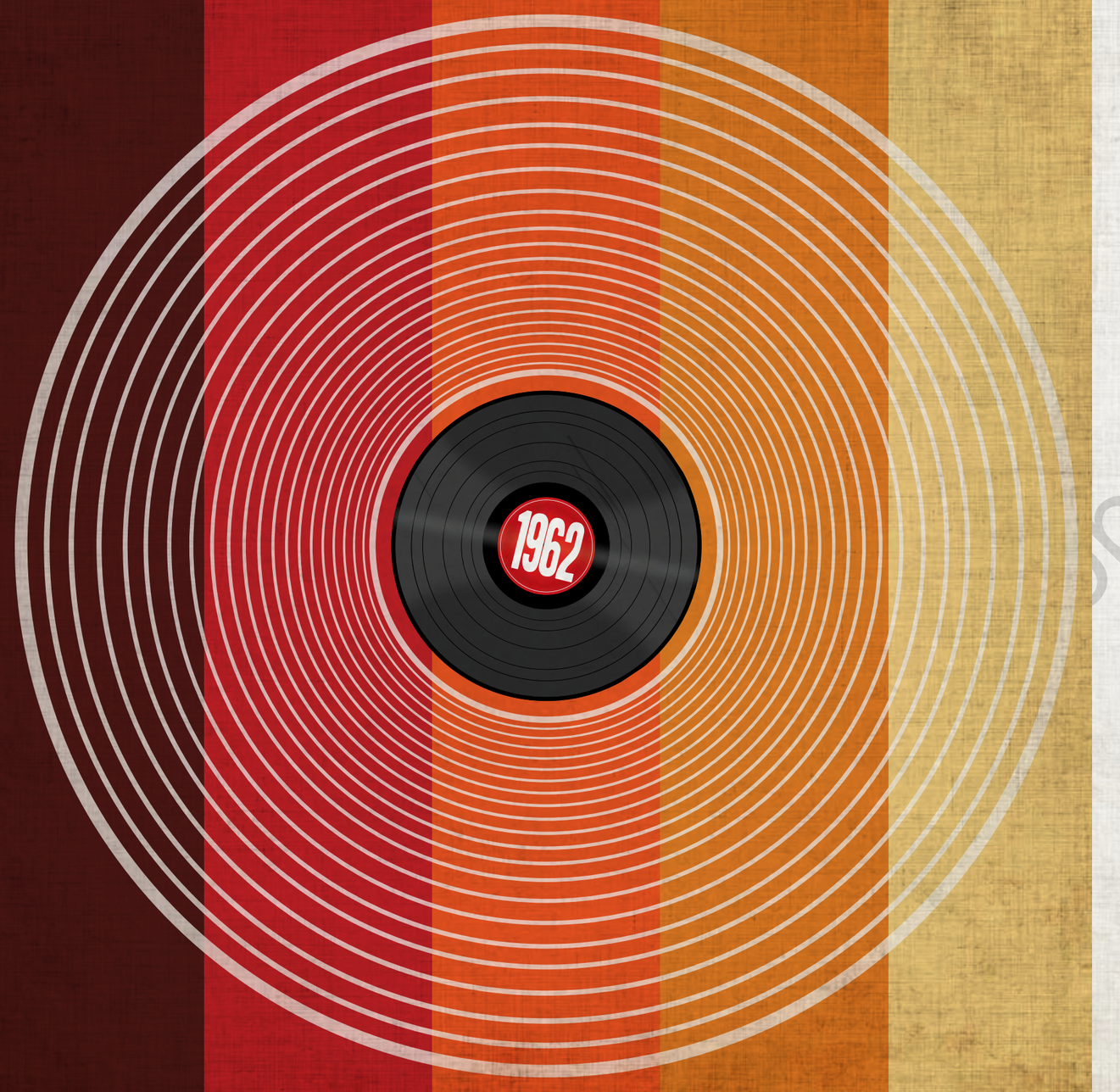

THE LIMITS

Jaar: 1962
Bezetting: (bij oprichting)

Frank de Bruijn › sologitaar/zang • **Bert Touw** › slaggitaar/zang
Ab Mul › basgitaar • **Allert de Lange** › drums/zang

Overige muzikanten:

Roel Alofsen › basgitaar/zang • **Larry Glisson** › slaggitaar
Occo Binnendijk › slaggitaar • **Hans Lukkien** › drums
Johan Schmal › basgitaar

Overigen:

Rik Blom › manager
Arnoud Koek › eerst roadmanager en later manager
Frans Koot › chauffeur (met zijn zuivelbestelbus)

The Limits werd in 1962 opgericht door: Allert de Lange, Bert Touw en Frank de Bruijn, die in dezelfde straat woonden en van wie enkelen op het Huygens Lyceum zaten. De band bestond bij oprichting in 1962 uit: Allert de Lange: drums, Bert Touw: slaggitaar, Frank de Bruijn: sologitaar en Ab Mul op een 6-snarige gitaar (slagbas genaamd).

Allert is begonnen als drummer, werd in 1965 zanger en speelde vanaf 1966 mondharmonica. Hij volgde zangles en leerde van John Lagrand dat de toonsoort van het nummer altijd gelijk moet zijn aan de zuigtoon van de mondharmonica. Dus als een nummer voor de gitaristen in 'G' staat, dan heb je een 'C'-mondharmonica nodig. Bert had een gedegen muzikale opleiding gevolgd, onder andere aan het Conservatorium. Ab speelde baspartijen op een slaggitaar (jazzgitaar met zelfgewikkelde elementen). Dit werd een slagbas genoemd, die ook veel in de Indorock werd gebruikt.
In het begin speelden The Limits veel instrumentale nummers, Indorock en nummers van The Shadows en The Ventures. In 1964 kwamen de eerste zangnummers zoals 'Can't you hear my heart beat' van Herman and the Hermits en 'Rock and Roll Music' van Chuck Berry.
In 1964 is Roel Alofsen als basgitarist toegevoegd en Ab Mul vertrok.
In 1965 werd er intern van opstelling gewisseld: Allert de Lange alleen zang en mondharmonica, Bert Touw sologitaar, Roel Alofsen basgitaar en Frank de Bruijn ging drummen. De Amerikaan Larry Glisson is in 1966 nog korte tijd slaggitarist geweest. Later is Larry weer vervangen door Occo Binnendijk.
In 1966 kocht Bert van Larry Glisson een Gibson, 'Les Paul, Gold Top' voor honderd gulden, met een kapotte hals. Peer Dellen, de gitaarbouwer, heeft voor honderdveertig gulden de hals vervangen. Gaandeweg bleek dat Bert een zeldzaam, absoluut topinstrument had gekocht.
Allert kocht zijn mondharmonica's altijd bij Servaas. Dat vond hij een dure hobby omdat hij er minimaal één per optreden vals blies en die dingen kostten in die tijd al meer dan tien gulden.
Occo Binnendijk werd eind januari 1967 opgevolgd door Johan Schmal op slaggitaar en de drummer Frank de Bruijn door Hans Lukkien.
The Limits bestonden van januari 1967 tot maart 1968 uit: Allert de Lange zang en mondharmonica, Bert Touw sologitaar en zang, Roel Alofsen basgitaar en zang, Johan Schmal slaggitaar en Hans Lukkien drums, bongo's en conga's.
Hans kocht van een collega-muzikant zijn Roger R 380-drumstel en breidde dat langzamerhand uit met mooie Zildjian bekkens.

" In het begin speelden The Limits veel instrumentale nummers, Indorock en nummers van The Shadows en The Ventures."

popscene-70

een zelfgebouwde versterker met boxen. In 1966 kwam er een Marshall versterker met zangzuilen. Deze 500 Watt installatie was een gigantisch bezit in die tijd.
De eerste gitaar van de jeugdige Bert was een tweedehands 3/4 Spaanse gitaar. Daar heeft hij later een elektrisch element op gezet.

Bert vertelt: *"Met mijn vader heb ik twee elektrische gitaren gebouwd. De eerste was slecht, met de onderdelen daarvan is een tweede gebouwd. Die was dusdanig goed dat de gitaar is gestolen na een optreden op een festival in Scheveningen. Mijn versterker was een kloon van een Geloso (Italië), gebouwd door mijn vader. Met als basis EL 34 buizen van Philips bleek het een versterker voor de eeuwigheid."*

Op de repertoirelijst uit 1967 is Blues, Rhythm and Blues en ook Soul te vinden: Veel nummers van The Rolling Stones, John Mayall, Fleetwood Mac, Jimi Hendrix en The Pretty Things.
De band verdiende in 1966 en 1967 net genoeg om de vervoerskosten, de manager, een kroketje bij Stuut, een pakje Drum, snaren, stokken en simpele reparaties te betalen. De opbrengsten liepen uiteen van 25 tot 200 gulden per optreden, en dat moest dan nog verdeeld worden.
Aanvankelijk waren de vaders van Bert en Roel heel belangrijk, zij bouwden versterkers, speakerboxen en gitaren en zorgden ook voor het vervoer. Toen ooit Herman Rotteveel de band vervoerde, kreeg zijn gigantische Chrysler 's nachts in zeer dichte mist een lekke band en toevallig viel ook op hetzelfde moment alle autoverlichting midden op de snelweg uit. Herman bleef kalm en kreeg de boel tegen de ochtend weer aan de praat.
Het vervoer werd later verzorgd door Frans Koot, de 'melkman'. Hij had een zuivelbestelbus waarin de jongens samen met de apparatuur door het hele land werden vervoerd. De stank van zure melk, kaas en yoghurt namen zij voor lief.

Hans vertelt over het bijzondere gevoel voor humor van Frans: *"Als de bus na een optreden ergens in de polder over een kip of een haas reed, stopte melkboer Frans nog wel eens en gooide dat dode beest met een grote grijns tussen de vermoeide musici achterin het busje. 'Stink hier as een bunzing', zei Frans dan".*

De band oefende aanvankelijk op de slaapkamer bij Bert en later in het tuinhuisje van de buren van Frank. Vanaf 1966 repeteerden de jongens bij Allert in de woonkamer en nog later bij Arnoud Koek, de manager, in de garage. "Het moet zachter", riepen alle buren.
In het begin werden The Limits gevraagd voor o.a. huiskamerfeesten en verjaardagen. Vanaf 1964 speelden zij op school- en klassenfeesten. Vanaf 1966 traden ze bijna elk weekend op in de vele wijkgebouwen, buurthuizen en jeugdhonken in de Randstad, maar ook daarbuiten.
Vliegbasis Soesterberg huurde de band in voor feesten. Dat was altijd lachen met de bezopen hofmeesters en de alleraardigste dochters van de officieren, herinneren de jongens zich met een vette glimlach.
The Limits gebruikten van maart 1968 tot eind 1969 de toevoeging Blues Syndicate achter hun naam omdat er in Den Haag ineens een andere band The Limits rondliep en er op deze manier verschil werd aangeduid.
In de beginjaren gebruikten The Limits goedkope microfoons en later werden de meer professionele Shure microfoons aangeschaft. De zanginstallatie bestond uit

" een optreden in de Fjord was uitverkocht en trouwe fans stonden voor de deur te huilen omdat ze er niet in mochten."

Toen twee minderjarige fans 's nachts op weg naar huis kritiek hadden op de pittige rijstijl van Frans, werden ze door hem zonder pardon uit zijn bus gezet, waarop hij vrolijk verder reed. De trouwe supporters Marjorie Lensvelt en José Weissman hebben toen ergens aangebeld en hun slaperige vader is ze daar witheet komen ophalen.
Daarnaast was er een vaste schare fans die iedere week bij de optredens waren. Dit heeft ook tot droeve situaties geleid: een optreden in de Fjord was uitverkocht en trouwe fans stonden voor de deur te huilen omdat ze er niet in mochten. Hans herinnert zich de Fjord vooral vanwege het fietsenhok achter het gebouw, waar het in het donker heel gezellig kon zijn. Daar werden met de vriendinnetjes laat op de zaterdagavond de biologieproefwerken van de komende week voorbereid, om het maar zo te zeggen.
Arnoud was in die dagen de roadmanager terwijl Rik Blom de optredens regelde. Later heeft Arnoud deze taak van Rik overgenomen.
In de jaren 60 en 70 zijn er geen grammofoonplaten opgenomen. Voor eigen gebruik namen ze in 1964 wel oefensessies op met een bandrecorder. Bij hun optreden tijdens de grote Reünie van 1978 in O'16 verzorgde een Voorburgse geluidstechnicus het geluid. De eerste helft van het optreden was deze jongeman zo onder de indruk van het aanwezige vrouwelijk schoon, dat hij de recorder niet startte. Pas na de pauze ging hij tot actie over. Dat ene nummer bestaat nog steeds op tape en als je heel goed luistert, hoor je in de verte The Limits.
De grootste mislukking: de 'doorgestoken kaart' talentenjacht in De Haard in 1968 waarbij de uitslag al van tevoren bekend was bij de winnaars.

popsarchief

Johan Schmal

1962. Een jongetje van twaalf. Kerven in de ziel door de muziek van Skeeter Davis, Cliff Richard en Dion Di Muchi. Een akoestische gitaar, vol opwinding gekocht bij Gerritsen in de Jan Hendrikstraat. Helemaal uit Leidschendam gefietst, samen met een vriendje die er verstand van had. Later zelf een onduidelijk elementje erop geschroefd: het moest elektrisch, met een snoer dat paste op de achterkant van de Erres-radio in de huiskamer.
De radio. 'Osnabrück' op de zenderplaat, het kattenoog en de persberichten van het ANP. Maar, 's zondags om vier uur Pick of the Pops op de BBC. Wayne Fontana and The Mindbenders, Billy J. Kramer en veel storing. En toen begon de wereld opnieuw: 'Please Please Me', 'She Loves You', Gretsch en Rickenbacker.

1963. Het jongetje van dertien stond met zijn neus tegen de etalageruit van de winkel van Servaas in de Schoolstraat. De oude winkel. Door de weerspiegeling van de ruit heen keek hij naar binnen. De Magie.
Magie met de F van Fender. Sunburst Gibsons met de klank van 'Not Fade Away'. De Burns-gitaren waarop de Haagse Pirates speelden. De zangzuilen van Selmer langs de wanden. Het pad van de voordeur slingerde zich door een landschap van Vox versterkers en drumstellen van Ludwig en Rogers naar de balie achterin.
In de winkel de Haagse Helden, zestien en zeventien jaar. The Scarlets, The Haigs, The Golden Earrings. De allereerste Clarks. De kostbare kleinoden aan de muur gingen achteloos van hand tot hand. Statisch brommende Goodman-speakers. Daarbinnen.

1963. Later dat jaar. Een Japanse gitaar van het merk @#$%^& (Japanse tekens) , hemelsblauw met wit. Schuiven, schakelaars en knoppen. Een hals waarop niemand een F-akkoord kon volhouden. Gekocht bij Bas van de Rest in het Westeinde.*
Het eerste bandje. The Walking-A-Dogs uit Leidschendam. Een obscure vermelding in het groengele Haagse bandboek. Vier brugklassertjes van het Christelijk Lyceum in Voorburg. Höffner- en Framusgitaren. Een Schaller Fusz. Één naamloze versterker voor de twee gitaren, de basgitaar en de microfoon. Een Sennheiser, dat wel, van 250 gulden. Ook gekocht bij Bas van de Rest.
De eerste optredens. De klassenavond. Opeens een Revox versterker uit de huiskamer van een rijk vriendje. Het Cultureel Centrum in Voorschoten, in het voorprogramma van The Swinging Strings. Houten clubhuisje in Leidschendam.

1965. Opnieuw met kerven in de ziel, daarin gesneden door 'Route 66', 'From me to you' en 'You really Got Me', stond het jongetje van vijftien met zijn neus tegen de etalageruit van Muziekwinkel Servaas in de Schoolstraat. Maar eenmaal binnen, trad hij toe tot de Rijen Der Echten. Hij kocht "de Welson-gitaar".

1965. Later dat jaar. Zaterdagmiddag. Met de gitaar op het stuur van de fiets naar de Laan van Heldenburg. Spannend, want The Limits zoeken een slaggitarist, had Arnoud hem verteld. Voor diezelfde avond al. Fiets in de voortuin. De trappen op naar de zolderkamer: Hans met stokken, Bert met Gibson, Roel met bas, Allert met harmonica, Arnoud. En de lp van 'John Mayall' en 'Eric Clapton', het Beano-album. Urenlang oefenen, naspelen, akkoorden noteren, wel drie per nummer."

Die zaterdagavond optreden bij het YMCA, tweede gebouw om de hoek van de Boekhorststraat. Groot podium, toneelgordijnen. Houten vloeren. Tieners in de donkere zaal, soossfeer. Het was begonnen .....

..... 2011. 'The Limits' treden nog steeds op met leden van de originele bezetting. Beatnach, Haags Pop Centrum, Zoetermeer's Blues Festival. 'John Mayall', 'The Bluesbreakers' en al die andere blues.

Voorburgpopscen60-70

THE TARANTHULA'S

Jaar: 1964
Bezetting: (bij oprichting)

Tony Gottschalk › sologitaar/zang
Nico de Bruin › basgitaar/zang/bluesharp
Ron Cramer › slaggitaar/zang
Edu Donkersloot › drums

Tony Gottschalk › manager

Overige muzikanten:
Ron Bausch › gastmuzikant/zanger
Ton de Groot › sologitaar/basgitaar

Overigen:
Gerard van der Burg › manager

Tony Gottschalk stelde in 1964 de Rhythm and Bluesgroup The Taranthula's samen en nam ook de rol van manager op zich. Later werd het managen overgelaten aan Gerard van der Burg die ook in Voorburg woonachtig was.

De bandleden waren op dat moment: Tony Gottschalk sologitaar/zang, Nico de Bruin basgitaar/zang/bluesharp, Ron Cramer slaggitaar/zang en Edu Donkersloot drums.
Later kwam Ron Bausch, die een goed performer en zanger was, bij de band en trad Ton de Groot als sologitarist toe, die later ging bassen. Ron noemde zichzelf in die tijd 'Peacock Walker'.
Er werd geoefend in danslocatie de Blokhut op het Marinekamp te Voorschoten. Daar werd ook regelmatig door de band opgetreden. Verder werd regelmatig opgetreden in de dansschool van John Kuipers, Vronesteyn te Voorburg, het Cultureel centrum in Voorschoten en de Houtrust Rotonde in Den Haag (o.a. in het voorprogramma van The Motions). De geluidsapparatuur zoals Schaller gitaarversterkers en de gitaren konden uit de verdiensten van de optredens worden aangeschaft en werden steeds beter. Er werden in hoofdzaak nummers van The Rolling Stones, The Beatles en Them gespeeld. Ook speelde de band een aantal zelf geschreven nummers. Door dienstplicht en persoonlijke ontwikkelingen hield de band rond 1969 op te bestaan.

"Er werden in hoofdzaak nummers van The Rolling Stones, The Beatles en Them gespeeld. Ook speelde de band een aantal zelf geschreven nummers."

Voorburg 60-70